



# ΚΥΡΙΑΚΗ

## ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 853 <sup>2</sup>	Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου Τετάρτη 25 Μαρτίου 2015 (2002)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

## Ἄς χαρῆ ἡ Γῆ

«Εὐαγγελίζου, Γῆ, χαρὰν μεγάλην» (μεγαλυνάριον)

**Ἄς** ἀκούση, λέει τὸ θαυμάσιο αὐτὸ μεγαλυνάριον τῆς σημερινῆς ἡμέρας, ἃς ἀκούσῃ ἡ Γῆ τὸ χαρμόσυνο μήνυμα. Ἄς χαρῆ καὶ ἃς γιορτάσῃ. Ἄς βγάλη –σὰν τὴν πονεμένη χήρα ποῦ φοράει τὰ μαῦρα–, ἃς βγάλη ἡ Γῆ τὴν πένθιμη στολὴ τοῦ χειμῶνος καὶ ἃς φορέσῃ τὴν ἀνοιξιὰτικη στολὴ τοῦ θέρους. Ἄς λειώσουν τὰ χιόνια ἐπάνω στὰ ψηλὰ βουνά, ἃς τρέξουν γάργαρα τὰ νερά, ἃς ἀνθήσουν τὰ δέντρα, ἃς πετάξουν τὰ πουλιά, ἃς κελαϊδήσουν τ' ἀηδόνια. Ἄνοιξις, **ἡμέρα λαμπρή**. «Εὐαγγελίζου, Γῆ, χαρὰν μεγάλην». Ἄς χαρῆ ἡ Γῆ.

Μὰ ποιά Γῆ; **Τί εἶνε ἡ Γῆ;** Ἄν ρωτήσετε ἕναν ἀστρονόμο, θὰ σᾶς πῆ, ὅτι ἡ Γῆ αὐτὴ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα ἀστέρια ποῦ στροβιλίζονται στὸ ἄπειρο. Εἶνε δηλαδὴ ἕνας κόκκος ἄμμου, μιὰ σταγόνα, ἕνα τίποτα μέσ' στὸ σύμπαν. Καὶ ὅμως ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ τίποτα κατοικεῖ ὁ ἄνθρωπος. Σὲ κανένα ἄλλο ἀστέρι τοῦ κόσμου δὲν ὑπάρχει ζωὴ. Μόνο στὸ ἀστέρι αὐτὸ ὤρισε ὁ Θεὸς νὰ εἶνε **ἡ κατοικία τοῦ ἀνθρώπου**.

Τί πλεονέκτημα ἔχει ὁ ἄνθρωπος; Εἶνε ἕνας μικρόκοσμος. Τί χάρισμα ἔχει ὁ ἄνθρωπος; Εἶνε εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Τί ἔχει ὁ ἄνθρωπος; Ἐχει θεῖο προνόμιο. Εἶνε ἕνα μεγαλουργημα, ἡ κορωνίδα τῆς δημιουργίας. Ἄφθαστο τὸ μεγαλεῖο του. Εἶνε ἕνας μικρὸς Θεὸς ἐπὶ τῆς Γῆς, ἄρχοντας τῆς φύσεως, κυρίαρχος τοῦ κόσμου ποῦ τὸν περιβάλλει. Ἴδου τί ἔχει ὁ ἄνθρωπος. Εἶνε ὁ κάτοικος τῆς Γῆς, ποῦ δίνει ἀξία στὴν κατοικία του, ἀξία ποῦ δὲν ἔχει κανένα ἄλλο ἀστέρι τοῦ κόσμου. Ὅπως ἕνα μικρὸ διαμάντι, ἕνας μικρὸς πολύτιμος λίθος ἔχει ἀξία περισσότερο ἀπὸ ἕνα βουνὸ χαλίκια, κατὰ παρόμοιο τρόπο καὶ **ἡ μικρὴ αὐτὴ Γῆ**, ἡ σκόνη μέσα στὸ ἄπειρο, **ἔχει τεραστία ἀξία**, διότι αὐτὴ ὠρίστηκε ὡς κατοικία τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλὰ ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔμεινε σταθερὸς στὴν πορεία πρὸς τὸν προορισμὸ του. **Ἔπεσε**, ἀμάρτησε, ἐξώκειλε. Ἔπεσε ἠθικῶς, ἔπεσε κοινωνικῶς, ἔπεσε θρησκευτικῶς. Ἔπαψε πιά νὰ λατρεύῃ τὸν Δημιουργό, καὶ ἄρχισε νὰ λατρεύῃ τὰ δημιουργήματα. Οἱ ἄνθρωποι ἔπαψαν πιά νὰ εἶνε θεόφρονες, καὶ «ἐλάτρευσαν τὴν κτίσιν παρὰ τὸν Κτίσαντα». Ἔφτασε ὁ ἄνθρωπος μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἔχη ὡς Θεὸς τὰ πλέον εὐτελεῖ ἀντικείμενα καὶ ζῶα· θεὸς τῶν Περσῶν ἦταν τὰ ἀστέρια· θεὸς τῶν Ἀσσυρίων ἦταν τὰ λιοντάρια· θεὸς τῶν Αἰγυπτίων ἦταν ἡ γάτα· θεοὶ οἱ πέτρες καὶ οἱ βράχοι, οἱ ποταμοὶ καὶ οἱ κεραυνοί, τὰ φίδια καὶ οἱ ποντικοί, ἡ –ἀκόμη εὐτελέστερα– τὰ κρεμμύδια καὶ τὰ πράσα! Ἀφάνταστη ἡ διαφθορά. Κατέπεσε ὁ ἄνθρωπος. Καὶ στὸ χάος ποῦ βρέθηκε ὁ ἄνθρωπος καμμία δύναμι δὲν μποροῦσε νὰ τὸν σώσῃ. Οὔτε ἡ φιλοσοφία, μὲ τίς μεγάλες πτήσεις τῶν φιλοσόφων, οὔτε καμμία ἄλλη ἀνθρώπινη δύναμι.

Θλίψις καὶ ἀπελπισία βασίλευε στὸν κόσμο. **Ἡ χαρὰ εἶχε κάνει φτερὰ** ἀπὸ τῆ Γῆ.

Καὶ λοιπὸν τί συνέβη; Συνέβη τὸ γεγονός ποῦ ἐορτάζουμε σήμερα. Ἡ ἀγία Τριάς, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, συνεδριάζει ὑπεράνω τῶν γαλαξιών. Ὡ μυστήριον! Θεωροῦμε σπουδαῖο πρᾶγμα ἐὰν συνεδριάσουν οἱ μεγάλοι καὶ ἀποφασίζουν γιὰ τίς τύχες τῆς μικρῆς μας Γῆς. Ἄλλὰ ὑπεράνω τῶν γαλαξιών συνεδριάζει ἡ ἀγία Τριάς, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα. Ἀντικείμενο τῆς συνεδρίασεως; Ὁ ἄνθρωπος. Θέμα; Ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ὁ Θεὸς ἀπὸ τὰ ὕψη, ἀπὸ τίς ἀψίδες τοῦ οὐρανοῦ, **ἀποφασίζει νὰ κατέβῃ** κάτω ἐδῶ στὸν κόκκο τῆς ἄμμου, στὴ σκόνη αὐτῆ. Θαυμάζουν πολλοί, διότι ἀστροναῦτες πάτησαν στὴ σελήνη. Ἐγὼ δὲν θαυμάζω αὐτό. Αὐτὸ εἶνε ἕνα μικρὸ ἐπεισόδιο μέσα στὰ

μεγάλα γεγονότα του κόσμου. Ἐγὼ θαυμάζω τοῦτο· πῶς ἦρθε πάνω στη Γῆ ὁ Θεός, πῶς πάτησε πάνω στη Γῆ, πῶς περπάτησε πάνω στη Γῆ, πῶς ἔζησε μεταξύ μας καὶ βαπτίσθηκε στὸν Ἰορδάνη καὶ ὑπέστη τὰ μαρτύρια ποὺ ὑπέστη. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἔγινε Υἱὸς ἀνθρώπου, Υἱὸς τῆς Παρθένου. Αὐτὸ εἶνε τὸ μεγάλο ἄγγελμα ποὺ γεμίζει χαρὰ τὶς ψυχές. «*Εὐαγγελίζου, Γῆ, χαρὰν μεγάλην*».

\*\*\*

Οἱ ἄπιστοι καὶ ἄθεοι ὅμως ἔχουν ἀντιρρήσεις. Ποῦ νομίζεις ὅτι ζοῦμε; λένε, στὸ μεσαίωνα, στὸν καιρὸ τῆς καταπτώσεως, τότε ποῦ οἱ παπᾶδες ἔλεγαν ὅ,τι ἤθελαν καὶ τὰ ἄκουγε ὁ λαός; Σήμερα προωδεύσαμε. **Γιὰ μᾶς εἶνε ἀδύνατο** καὶ ἀπίστευτο, ὅτι μπορεῖ **ἀπὸ παρθένο γυναῖκα νὰ γεννηθῆ ἄνθρωπος**.

Δὲν τὸ πιστεύεις λοιπόν; Τὸ θεωρεῖς ἀδύνατον; Ἐγιναν ὅμως ἄλλα, ἐξ ἴσου μυστηριώδη ἐπάνω στη Γῆ· καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ γίνονται. Θεωρεῖς ἀπίστευτο τὸ ὅτι ὁ Χριστὸς γεννήθηκε ἀπὸ παρθένο. Ἄλλ' ὑπάρχει ἓνα ἄλλο πῶς ἀπίστευτο. Ποιό; Εἶνε γεγονὸς διαπιστωμένο, ἀναμφισβήτητο καὶ μαρτυρημένο ἐπισημονικῶς, ὅτι κάποτε πάνω στη Γῆ δὲν ὑπῆρχε ἄνθρωπος ἀλλὰ ἀπὸ κάποιο σημεῖο καὶ πέρα ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του. Μετὰ τὰ θηρία, μετὰ τοὺς πιθήκους, μετὰ τὰ φυτὰ, μετὰ τὰ δέντρα κ.τ.λ., τότε ἐμφανίσθηκε ὁ ἄνθρωπος. Γεννᾶται λοιπὸν τὸ ἐρώτημα· Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος πῶς παρουσιάστηκε; Χωρὶς μητέρα καὶ χωρὶς πατέρα ἀσφαλῶς. **Ποιό τώρα εἶνε μεγαλύτερο, τὸ νὰ γεννηθῆ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ χῶμα καὶ τὴν ὕλη, ἢ τὸ νὰ γεννηθῆ ἀπὸ παρθένο μητέρα;** Ἀσφαλῶς τὸ πρῶτο. Ἐκεῖνος λοιπὸν ποὺ ἔκανε τὸ μέγιστο θαῦμα, μπορούσε ἀσφαλῶς νὰ κάνη καὶ τὸ μικρότερο θαῦμα, τὸ νὰ γεννηθῆ δηλαδὴ ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς μόνο ἀπὸ παρθένο.

Μὴ ρωτᾶς τὸ «πῶς;». **Τὸ «πῶς;» δὲν ἔχει θέσι.** Διότι κ' ἐγὼ μπορῶ νὰ σοῦ παρουσιάσω πολλὰ «πῶς;». Ὁ ὀφθαλμίατρος περιγράφει ἀπλῶς τὸν ὀφθαλμό, δὲν ἐξηγεῖ ὅμως τὸ μυστήριον τῆς ὄρασεως· καὶ ὁ ὠτορινολαρυγγολόγος περιγράφει τὶς χορδὲς τοῦ λάρυγγος καὶ τὰ ἀκουστικά τύμπανα, ἀλλὰ δὲν ἐξηγεῖ τὸ μυστήριον τῆς ἀκοῆς. «*Μέγας εἶ, Κύριε, καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου*!» Τὸ αὐτὸ μυστήριον, τὸ μάτι μυστήριον, ἡ καρδιὰ μυστήριον, τὰ νεφρὰ μυστήριον. Τί λέω; ἓνα κύτταρο, τί λέω; μιὰ φλέβα, τί λέω; μιὰ τρίχα, ἓνα νεῦρο, καὶ τὰ πιὸ μικρὰ κλείνουν μέσα τους μυστήριον. Ὁ ἄνθρωπος, τὸ χορτάρι ποὺ φυτρώνει πάνω στὸ βράχο, ἓνα ψαράκι ποὺ κολυμπᾷ μέσα

στοὺς βυθοὺς, ἓνα σκουλήκι ποὺ κινεῖται πάνω στη γῆ, ἓνα λουλούδι ποὺ φυτρώνει ἀπὸ ἓνα σπόρο, μιὰ κάμπια ποὺ γίνεται χρυσαλίδα, ὅλα ἐγκλείουν ἓνα μυστήριον.

Ἐσοὺ λές «πῶς γεννιέται ὁ Χριστὸς ἀπὸ παρθένο;». Ἐγὼ θὰ σοῦ παρουσιάσω ἓνα κατάλογο μὲ **χίλια «πῶς;» ποὺ μένουν ἀνεξήγητα**. Ἐὰν λοιπὸν ἀπαντήσης σ' αὐτὰ τὰ «πῶς;», ποὺ ἀναφέρονται σὲ φυσικὰ πράγματα, ἐὰν λύσης αὐτὰ τὰ «πῶς;», τότε νὰ ἔχης τὴν ἀξίωσι νὰ λύσης τὸ «πῶς;» τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τὸ μεγάλο αὐτὸ καὶ μυστηριώδες γεγονὸς τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου.

\*\*\*

«*Εὐαγγελίζου, Γῆ, χαρὰν μεγάλην*». Σκουλήκια τῆς γῆς ἐμεῖς, ἀδελφοί μου, ἄς ταπεινωθοῦμε μπροστὰ στὸ μεγαλεῖο. Ὅχι μὲ ἀπόδειξι, ὄχι μὲ ὄρασι, ἀλλὰ μὲ τὴν πίστι συλλαμβάνεται τὸ μυστήριον. **Ἄς ταπεινωθοῦμε, γιὰ νὰ χαροῦμε.** Ἄς χαροῦμε μαζί μὲ τὴν Παναγία Παρθένο, ἄς χαροῦμε μαζί μὲ τὸν ἀρχάγγελο Γαβριήλ, καὶ ἄς ποῦμε κ' ἐμεῖς τὸν ὕμνον τῶν ἀγγέλων. Καὶ ἄς δοξάσουμε τὸ Θεό, διότι δὲν λησμόνησε τὸ ἀνθρώπινο γένος, ἀλλὰ κατέβηκε στη Γῆ. Μὴν ἀπελπίζωμαστε. Καμμιά ἀπελπισία. Ἀφοῦ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἔγινε Υἱὸς τῆς Παρθένου, ἔχουμε σύμμαχο. Ἐχουμε Θεὸν Μέγαν, ἔχουμε τὸν ἴδιο τὸν Κύριο μαζί μας. Καὶ «*εἰ ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν*» (πρβλ. Ῥωμ. 8,31), «*οὐδεὶς καθ' ἡμῶν*».

Ἄλλὰ πηγὴ τῆς χαρᾶς μας δὲν εἶνε μόνο τὸ γεγονὸς αὐτό. Διπλῆ ἐορτὴ ἐορτάζουμε. Δύο ἄγγελοι φτερουγίζουν σήμερα στοὺς αἰθέρες. Ἐνας ἄγγελος φέρνει τὸ μήνυμα στὴν Παρθένο, καὶ ἓνας ἄλλος ἄγγελος μὲ μορφή ῥασοφόρου, τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ, εὐαγγελίζεται τὴν **ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος**. Οἱ Ἕλληνες, ὕστερα ἀπὸ δουλείαν τεσσάρων αἰώνων, ἀνίστανται σὲ νέα ζωὴ! Μὲ τὸ σύνθημα «ἐλευθερία ἢ θάνατος», μὲ τὸ σύνθημα «Καλύτερα μιὰς ὥρας ἐλευθερῆς ζωῆς παρά σαράντα χρόνια σκλαβιά καὶ φυλακή», μιὰ φούχτα ἡρώων, μιὰ φούχτα μαρτύρων, ποὺ πίστευαν στὸ Θεὸ καὶ στὴν πατρίδα, ἐκκλόνισαν τὸ οἰκοδόμημα τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας καὶ μᾶς χάρισαν τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ὁποία σήμερα χαιρόμεθα καὶ ἐορτάζουμε.

Ὡς Χριστιανοὶ **ἄς δοξάσουμε τὸ Θεό**. Ὡς Χριστιανοὶ καὶ ὡς Ἕλληνες ἄς δοξάσουμε τὸν Κύριο. Καὶ εἶθε **νὰ φανοῦμε ἀντάξιοι** τῶν προγόνων μας, ἀντάξιοι τῆς μεγάλης ἀγάπης, τὴν ὁποία τρέφει καὶ ἔδειξε σ' ἐμᾶς ὁ εὐλογητὸς Κύριος· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**